

DEO OPTIMO MAX. UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,
QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,
*manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis vigesima-quarta
mensis Martii, anno Domini M. DCC. LXXIV.*

M. Michaele-Josepho MAJALTY, Antiquo Regiæ Exercituū in
Germaniā Medico, Doctore Medico, Præside.

An hydropi pectoris paracenthesis?

I.

UM raro sese debellari sinat, & ægrum multis discruciatum doloribus, modò citiùs modò lentiùs mittat ad orcum; haud immerito maximum terrorem præcicis incutit hydrops pectoris. Totus in hoc versatur teterrimi illius morbi curationis cardo, collectæ ut educantur aquæ, novique simul præcaveatur affluxus. Sed eheu! quam arduum, quam difficile sit hanc metam perungere! quàm sæpe cita mors pro exoptatâ salute! Evolvantur acta medica, plures infelici experienciâ delusi, hydropem pectoris lethalem esse pleno ore clamantes, ægros nequidem remediis fatigandos volunt. Plures è contra ad puncturam thoracis velut ad sacram anchoram deveniendum esse suadent, quâ solâ mortem imminuentem arceri posse firmo animo arbitrantur. Num ex tantâ opinionum diversitate quid certi erui possit? Num de ægro prorsus conclamatum sit? Hoc nobis dilucidandum venit: felices sanè si in tanto rerum discrimine, ex operatione tempestivè celebratâ salutare depromi posse auxilium, tum ratiocinio, tum experienciâ evincimus. Lectores interea, si qui sint, monitos volumus, quod de hydrope tantum pectoris solliciti, eundem pericardii mediastinique morbum, nec non pulmonum hydatides consultò prætermittimus, ne plura complectentes, muneri suscepto jamjam graviori impares esse videamur.

ANTEQUAM ad curandum morbum quemcumque se accingat Medicus; necesse est ut certa huiusce instituat diagnosis. Hoc arduum plerumque fate-
mur in hydropse pectoris, impossibile vero nequaquam, bene oculatis præfer-
tini. Ventris intumescencia, aquarum fluctuatio quæ vel imperitis innotescit,
nullum dubium de ascite relinquunt. Pectore vero affecto, non datur intumescen-
tia cuni ob resistentiam parietum versus interiora feratur nifus aquarum, adeo-
que obscurus, aure admotâ, concussio Pectore, moti liquidi strepitus, ut inci-
piente morbo ferè nullus habeatur, aut tunc tantum percipi possit cum altas ra-
dices eggit morbus, paucaque Medico & speranda & agenda supersunt. Dene-
gatis igitur quibus latentem morbum sensibus detegere daretur, varia illius phæ-
nomena perpendenda sunt, ut ex illorum seriâ meditatione benè calleat Medicus
hostis insidias, & simul quibus armis ipsi debellandus veniat. Sua sunt etenim
unicuique morbo signa patognomonica, quæ in hydropse pectoris non ex uno
symptomate, sed è tristi plurium concursu eruenda esse docet experientia. Præci-
pua itaque breviter recensamus symptomata ex quorum concursu in propatu-
lum venit hydrops pectoris; ea nimirum quæ huncce morbum ut plurimum stipari
testantur auctores, sollicitâ ægrorum observatione, cadaverumque sectione edocti.
Tussis sicca, faucium exasperatione, & siti haud facillè sedandâ vexatur æger; in-
genti spirandi difficultate laborat; pulsus digito explorante parvus, inæqualis &
intermittens deprehenditur; pallent ora; languent oculi; quid molestum per-
sentit suprâ diaphragma, situm erectum corpore versus anteriora inclinato ser-
vare tenetur, aut in uno tantum latere decumbere potest; urinam parcam emittit;
scrotum inferioraque tumore ædematoso afficiuntur; adest resolutio unius alie-
rius ve brachii; ea denique suffocatione corripitur ineunte somno quâ brevi op-
pressus jaceret, nisi è lecto derepente surgens auram liberiores captaret avidus.
Quæ omnia aut plurima eorum si simul observentur in ægro, & potissimum si ea
prægressa fuerint quæ hydropi producendo apta judicantur, nonne vel minimam
in rebus Medicis sagacitatem sibi vindicaret immeritò, qui tunc temporis ge-
nium morbi nequidem suspicaretur; vel qui pectoris hydropem adeste benè
consciis, de eâ celebrandâ operatione anceps hæreret, quâ suspensâ res ægri in
pejus ruunt, quâ omisâ penitus evertuntur.

I I I.

SUB duplici respectu habenda sunt varia media quibus Medicina utitur in mor-
bis. Alia curationem penitus absolvent & principiis obstant; alia secundariis
tantum, quæ cuni urgentiora sint & majus ægro sæpe damnum inferant, si primo
insultu propriis mediis debellantur; datur tempus & occasio ut primam morbi
causam pariter efficaci medelâ aggrediatur Medicus. Sic plurima veniunt in usum
ut illa deleatur viscerum labes ex quâ natales & incrementum ducit hydrops;
plurimè etiam ut ipsæ oppugnetur, sive aptis remediis efficiatur ut, salutari per-
actâ resorptione, vias circulationis iterum subeant, & è corpore per sudores,
alvum, urinas ve deinceps eliminentur. In quibusnam vero circumstantiis spe-
randa sit illa resorptio, in quibus nam nequidem tentanda facile patebit atten-
denti illam obtineri non posse nisi post longum tempus, & iis medianibus quæ
corpori haud minimam turbam inferunt. Sub primis alicitis temporibus cum non-
dum in magnam molem excrevit abdomen, integris viribus, quædam spes elu-
cescit ut ferè in flagrans aptis remediis evacuetur. Iis tamen non diutius immoran-
dum esse ubique & merito commendant melioris notæ practici, ne debilitatis
ægris, visceribusque maceratis & in putridum tabum disfluentibus, ex paracen-

3

thesi seriùs celebratâ, nulla percipi possit utilitas. Undenam igitur de eâ in pectore institutâ tantopere meticulosos iidem se præbuerunt, cum in nullo morbo pejora sint à cunctatione reformidanda. Nonne eo magis à viscerum labefactione cavendum, quò nobiliora afficiuntur? eò magis viribus parcendum, quò majus imminet suffocationis periculum? Quis nisi præjudiciis obcæcatus paracenthesim periculosiorem credat in pectore quàm in abdomine ratione puncturæ partium, cum quotidie experimur plurimos è vulneribus intra pectoris cavum penetrantibus convalescere. Quis non videat mortem quæ aliquando post paracenthesim pectoris accidit, ex eo tantum repetendam esse quod non fuerit celebrata antequam labem immedicabilem viscera passâ fuissent? Ex dictis merito concludi potest incunctanter ad paracenthesim velut ad sacram salutis anchoram deveniendum esse, statim atque præsens cognoscitur hydrops pectoris, cum eductis aquis, alia remedia sapienter adhibita facile curationem abolvere possint, modo tamen hydrops totius machinæ correntis non sit comes & argumentum; ex dicendis patebit illius asserti veritatem multiplici tum veterum, tum recentiorum experientia comprobari.

I V.

PLURIBUS in locis aquas è pectore educendas commendat Hippocrates, cuius tanti valet in praxi autoritas. Hic costarum terebrationem jubet ut per foramen aqua exire valeat; illic regulas & præcepta tradit ut felici cum successu celebretur; in prognosticis tandem ea narrat ex quorum observatione, num bona, num mala futura sit prælagiri potest. Scribit Plinius Phalerum quemdam empyemate laborantem & à Medicis damnatum, cum prædicio mali mortem in acie quæreret, vulnerato pectore, medicinam ab hoste invenisse, per vulnus erumpente pure. Vesalius se pluries thoracis sectione usum fuisse dicit, & se nunquam advertisse ex eâ aliquid mali aut contrâ artis præcepta evenisse, & si contingerit aliquando, non fuisse tamen mortuos ratione istius sectionis, sed magnitudinis primi mali propter quod sectio erat instituta. Quot passim alia referuntur exempla eorum qui ab empyemate etiam desperato, evaserunt, quæ, nisi obstaret angustior pagina, hic merito recenserentur, cum ex illis videre sit, quanta pariter in hydrope pectoris sectio præstare possit. Eadem sedes morbi, isdem proinde principis nititur liquidi stagnantis educendi necessitas; uno verbo eadem ante & post educationem metuenda in utroque. Cave autem ne inferas nos argumenta ex empyemate seligere, iis deficientibus quæ ex proprio fonte essent delumenda. Rara licet, non remedii sed medentium vitio, sat numerosa tamen se produnt ut contrariis infirmari nequeant. Accersitus fuit Cel. *Duvernoy* ad mulierem quamdam trigeminum ætatis annum ducentem quæ pectoris hydrope unâ cum ascite laborabat: eductis aquis ex abdomine, cum febris, spirandi difficultas & alia symptomata persisterent, illa ab hydrope pectoris, quem jam prænoverat, repetenda esse certior factus, paracenthesim in pectore jussit; spem non sefellit eventus, egressis enim duabus libris aquæ subrusæ, mucilagineæ & jam malè olentis, libere spiravit sensim redierunt vires & uno duntaxat mente elapso integrè convaleuit. D. D. *Senac*, *Morand* & alii quam plurimi hæud minus fide digni paracenthesim in hydrope pectoris pari cum successu tentata non referunt; in eundem scopum antiqui thoracem urebant vel secabant, & ex verbis Hippocratis sequitur plurimos servatos fuisse, quibus si accedant observationes, aut potius innumeræ funerum relationes eorum quibus intentata fuit illa operatio, luce clarius patebit quàm male de ægris merentur qui illud unicum respuunt quo mediante certa promptissimaque mors arceri potest.

HAUD nos latet quantis difficultatibus scateat nostra propositio, nec non quot ipsi aduersentur celebres in arte viri. Quàm inania vero sint rationum momenta quibus aduersam sententiam tuentur, in promptu erit, si æquâ lance ponderentur. Paracenthesis, inquirunt, non debet institui, cum sæpè sapitis nullis signis certum sui indicium præbeat hydrops pectoris. At pace tantorum viro- rum vel aliquando noscitur, vel non; quod ultimum experientiâ quotidianâ fal- sum demonstratur. Ultro concedimus ignoti morbi non dari remedium, dicant autem quodnam sit adhibendum quando noscitur; consentientibus omnibus de inefficiaciâ remediorum internorum, numquid satius est aliquo remedio etiam an- cipiti certam mortem redimere? » Humanum est, inquit Ballonius, & officii » plenum aliquâ ratione miserorum ægrorum dolores levare, atque id magis si » cum aliquâ salutis spe » sed, instabunt, nulla spes est salutis, cum paracen- thesis nedum dolores ægri levet, promptiorem è contrâ mortem inferat, juxta illud Hippocratis aphorismum » Quicumque empiici aut hydropici uruntur vel » secantur, si pus aut aqua confertim exeant hi moriuntur. « Quid aliud exinde deduci potest nisi liquidum in pectore contentum non unâ, sed repetitâ vice, educendum esse, cujus equidem præcepti tunc solum rationem habendam esse cum Cl. *Vanfwieten* credimus, quando, ob inveteratum morbum, pulmonem jam tabefactum esse suspicatur. Ex præmissis, ni fallimur, sat superque probat- ur quod ex unâ parte omnes illi quorum non evacuatum fuit pectus, ineluctabili fato occubuerunt dum ex alterâ plurimi fervati fuerunt. Quid vetat igitur quo- minis ratiocinio & experientiâ freti concludamus :

Ergo hydropi pectoris paracenthesis.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

<i>M. Theobaldus NIZON.</i>	<i>M. Eduardus Franciscus Maria BOSQUILLON,</i> <i>Eques.</i>	<i>M. Laurentius FERRET ;</i> <i>Ecclesiæ Cameracensis Ca-</i> <i>nonicus.</i>
<i>M. Carolus Ludovicus VARNIER.</i>	<i>M. Ludovicus Carolus Hen-</i> <i>ricus MACQUART,</i>	<i>M. Joannes Jacobus BEL-</i> <i>LETESTE, Antiquus Fa-</i> <i>cultatis Decanus,</i>
<i>M. Jacobus Franciscus DE</i> <i>VILLIERS, Antiquus</i> <i>Regis exercituum Medicus</i> <i>ordinarius in Germaniâ,</i> <i>Regiæ Scholæ Veterinariæ</i> <i>Medicus.</i>	<i>M. Joannes Franciscus Ja-</i> <i>cobus ROUSSILLE DE</i> <i>CHAMSERU.</i>	<i>M. Michael Philippus</i> <i>BOUVART, Regii ordi-</i> <i>nis Eques, Regiæ Scien-</i> <i>tiarum Academiæ Socius.</i>

Proponebat Parisiis IOANNES JACOBUS DE LA PORTE, Parisinus, Doctor Medicus Montpelienfis, nec non Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, Theses Autor, A. R. S. H. 1774, à sextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi.